

Nieuwsbrief Hospice Wassenaar

Woord van de voorzitter

Toen de vorige nieuwsbrief geschreven werd, was het hospice net 2 maanden open. Nu na 8 maanden is er al zoveel meer gebeurd. Het hospice begint in de regio echt bekend te worden. Sinds de opening zijn er circa 25 mensen opgenomen in het hospice. Als bestuur hadden we gezegd: "Laten we het in begin maar rustig aan doen om iedereen de tijd te gunnen zich in te werken". Dan bedoel ik

met "iedereen": de huisartsen, de verpleegkundigen van Florence, de coördinatoren en niet te vergeten ons engelenleger van vrijwilligers. Maar ja, als mensen aankloppen met de vraag of ze mogen komen en er is plaats..., dan zeg je toch geen nee. Het resultaat was dan ook dat in het eerste half jaar vaak alle plaatsen bezet waren. En dat is goed, want daarvoor zijn we er toch mee begonnen. Daardoor

hebben we in deze eerste 8 maanden al een bezettingsgraad gerealiseerd van 70%.

Huisartsen krijgen ook meer ervaring met het functioneren en de mogelijkheden. We hebben daarbij ook veel steun van onze palliatief consultant Hoornweg. Het team van verpleegkundigen van Florence komt ook steeds meer op sterkte; 24 uur per dag is één van de verpleegkundigen aanwezig. Ze mogen geprezen worden voor hun inzet. We mogen ons ook gelukkig prijzen dat er wat huishoudelijke hulp ingezet kan worden om het hospice echt schoon te houden.

Na het vertrek van Marieke Humer als coördinator hebben we gelukkig snel vervanging kunnen vinden in de persoon van Karin Kopp. Met Elsbeth Zonneville en Liza Alderliesten staat er een goed team voor iedereen klaar; zij zijn de spil in het hospiceweb. Ook ons bestuur is versterkt met een tweede vertegenwoordiger uit Voorschoten: Hanna Salomons.

En dan de vrijwilligers, het zijn er nu al meer dan zeventig. Hoe snel hebben zij zich niet ingewerkt; allen met hun eigen kwaliteiten. Naast de rol als gastvrouw /gastheer (ja gelukkig hebben we ook een aantal mannelijke vrijwilligers!) is iedereen er op zijn eigen manier voor de gast of men is praktisch bezig met inkopen, koken, strijken, zorgen voor koffie en thee enz.. Alle vrijwilligers hebben een basiscursus gevolgd, maar zij krijgen ook de mogelijkheid zich individueel of in (groot/klein) groepsverband verder te scholen om de kwaliteit te verhogen. Deze moet hoog blijven en eigenlijk steeds verbeterd worden. Omdat het soms nog moeilijk is om alle

diensten op te vullen, zijn nieuwe vrijwilligers nog steeds welkom.

Begin 2006 is ook de financiële balans opgemaakt. Toen in februari 2005 besloten werd om te starten met het hospice op de huidige plaats hebben we niet kunnen vermoeden dat we zoveel financiële steun zouden krijgen. Door lokale bijdragen en die van vele nationale fondsen zijn alle startkosten en daarnaast ook nog de eerste exploitatiekosten in 2006 vergoed. Helaas heeft het zorgkantoor onze aanvraag voor de subsidie van de kosten van coördinatoren en vrijwilligers niet volledig gehonoreerd. Maar ondertussen heeft de stichting Vrienden van Hospice Wassenaar met de sponsorwerkgroep niet stil gezeten en daardoor kunnen we bij tekorten op die bron terugvallen (zie elders). Dus, het is fijn om zo positief terug te kijken en het bestuur heeft er het volste vertrouwen in dat Hospice Wassenaar steeds meer zal groeien als een bijna-thuis-huis voor de regio (Wassenaar, Voorschoten en Noord-Den Haag) en een volwaardige plaats zal krijgen als één van de mogelijkheden voor palliatief terminale zorg voor de mensen die daarvoor in aanmerking komen.

Gabrie Lansbergen

Onuitwisbare voetstappen

De eerste schreden op onze lange Hospice toekomst zijn gezet. Achterom kijkend zie ik heel veel onuitwisbare voetstappen, sporen van inzet, warmte, maar ook van intens verdriet, omdat wij nu eenmaal "Ons" Hospice zijn. Voetsporen van gasten en hun naasten, vrijwilligers, verpleegkundigen, bestuur en coördinatoren. Ik kan niet genoeg benadrukken: zonder vrijwilligers zijn wij niets!!!

En mede door de deskundige palliatieve zorg van ons team verpleegkundigen en huisartsen zou het Hospice

De coördinatoren van het Hospice Wassenaar; Karin Kopp, Elsbeth Zonneville en Liza Alderliesten (v.l.n.r)

Wassenaar niet zijn, waar wij nu na acht maanden staan. De verdrietige weg, die onze gasten en hun naasten moeten gaan, wordt er misschien iets gangbaarder door. Wij realiseren ons dagelijks, dat wij maar een zeer klein schakeltje zijn en dat als er geen keuze meer is, we er gewoon zijn. Soms is het spijtig, dat gasten eigenlijk te laat komen en wij nauwelijks de tijd krijgen om dat laatste, wonderbaarlijke stuk van die levensweg met elkaar op te wandelen.

Samen met elkaar bouwen wij dagelijks, leren, struikelen af en toe een beetje, maar groeien met elkaar.

De kracht van de warmte, de vrolijkheid en huiselijkheid, wordt zelden overschaduwd door de dood. Dat we dat met elkaar hebben kunnen bereiken in zo'n korte tijd, is een gegeven waar ik ontzettend trots op ben.

Voor ons ligt een lange, rechte weg, die dankzij onze donateurs, sponsors en allen, die ons een goed hart toedragen, eindeloos kan zijn.

Elsbeth Zonneville-Derkzen,
Coördinator Hospice Wassenaar

Ervaring van een vrijwilliger...

Het was een winterse zondagmiddag. Zo'n hele mooie. We waren even niet vol bezet. De zon scheen uitbundig en ons hospice baadde in het licht. Alle inspanningen ten spijt, zagen we nu ineens overal vingerafdrukken en stofjes.

Poetsen dus. En ook de koelkast een keertje uitmesten en herinrichten, vond mijn medevrijwilliger Els, die welgemoed de daad bij het woord voegde. Mozart aan op de cd-speler en een van onze gasten, laat ik hem mijnheer De Bruyn noemen, zat tevreden te dommelen aan de eettafel.

Na een hele hectische periode, waarin we vrij snel afscheid moesten nemen van een aantal gasten, deed die rust weldadig aan. Er stond een verse appeltaart in de koelkast, "voor het weekend", stond er op, met een groet van één van onze coördinatoren. Bij een kopje koffie, luisterden we, wat later, naar de verhalen die mijnheer De Bruyn altijd

voor handen scheen te hebben. Het was echt gezellig. De bel! Bezoek voor één van onze gasten, een mevrouw die een paar dagen eerder in redelijk kritieke toestand bij ons aangekomen was. De kleinkinderen. Snel daarna, nog meer kleinkinderen. We werden al een beetje bezorgd. Je kunt op een zondag meer bezoek verwachten dan op andere dagen, maar mevrouw was die nacht, erg benauwd geweest, had nauwelijks geslapen, had veel pijn en was heel erg moe. De

verpleegkundige knikte dan ook goedkeurend (naar ons), toen het hele spul weer opstapte. Ja, oma had het gezellig gevonden, vertelden ze maar had zelf gevraagd of ze haar nu weer alleen wilden laten. Even later weer de bel. De zoon en schoondochter van mevrouw. Ook zij kwamen na korte tijd weer in onze zitkamer met dezelfde mededeling. Moeder wilde rust.

Zij waren nog maar net vertrokken, natuurlijk met de verzekering dat we direct zouden bellen als dat nodig was, toen de dochter van mevrouw op bezoek kwam met haar man en zoon.

Deze dochter had het heel erg moeilijk, ze was nog niet toe aan een afscheid van moeder, snikte zij. Ze had immers nog geen jaar geleden ook haar vader verloren. Met mijn arm om haar heen voelde ik haar verdriet, haar man kwam ook bij ons zitten en huilde geluidloos. Een kopje koffie bood enige troost en wat goed dat we die appeltaart hadden. Na overleg werd besloten de weekendarts op te roepen. In afwachting daarvan vertrok de dochter naar huis met de belofte dat we direct zouden bellen in geval van...

De verpleegkundige belde de dokter en trof voorbereidende maatregelen, zodat alles in gereedheid was en mevrouw niet langer dan nodig was op pijnverlichting zou hoeven wachten. Zij vroeg mij, in die tussentijd, bij mevrouw te gaan zitten omdat ze weer erg benauwd was en nu ook angstig. Ik bedacht mij dat dit dan mijn eerste ervaring zou worden aan de zijde van een gast die niet lang meer onder ons zou zijn. Oef.....wat kon ik betekenen? De wijze woorden van onze, op dit gebied zeer ervaren, trainer palliatieve terminale zorg Leen v.d. Meij kwamen spontaan weer naar boven. Ik handelde als vanzelfsprekend. Met mijn arm om haar heen en mijn rechterhand zachtjes op haar rug, om samen de aanvallen van benauwdheid op te vangen en mijn andere hand in de hare wachtten we op de arts. Ze had het heel erg moeilijk en bad achter elkaar hardop hetzelfde gebed: "Lieve God laat mij toch thuiskomen, ik kan dit niet lang meer volhouden" En tegen mij: "Ik wil vanavond nog bij mijn man zijn, kan je dat beloven?" Daar zit je dan, want zo dat gaat dat natuurlijk niet. Ik liet haar weten dat ik niets kon beloven en zei dat ik wel hoopte dat haar wens in vervulling zou gaan. Zij stelde dezelfde vraag ook aan de verpleegkundige die regelmatig kwam kijken. Ook zij vertelde niets meer te kunnen doen dan samen te wachten op de dokter. Mij vroeg ze de gordijnen te sluiten, ze had geen zin meer in het zonlicht. Om haar een beetje af te leiden vette ik haar droge lippen regelmatig in en plaatste de zuurstofslangetjes weer wat beter in haar neus. "Haal maar weg, ik haat dat ding en het heeft toch geen zin meer," zei ze dan.

Inmiddels ontstond er tussen de aanvallen door nog een gesprek zo samen in die intieme sfeer van haar kamer. Maar op een gegeven moment, vroeg ze of ik niets beters te doen had dan op zondagmiddag bij haar te zitten. Ik vermoedde even dat ze weer alleen wilde zijn, maar dat was niet zo. Zelfs op dat moment dacht ze nog aan een ander. Zij was dan ook niet voor niets bijna dertig jaar lang met veel liefde zelf vrijwilliger geweest en, zo vertelde ze: "een paar weken geleden deed ik nog hetzelfde werk, dat jij nu doet en met veel plezier."

Na de diagnose greep haar ziekte razendsnel om zich heen

en het bleek dat zij niet meer beter kon worden. Dan moest het maar afgelopen zijn en naar haar mening duurde dat veel te lang, ze voelde zich slecht en wilde niet meer. Deze middag viel het wachten haar dus heel zwaar, op haar wakker las zij iedere minuut af en mompelde onophoudelijk: "Oh dokter kom toch alsjeblieft." Ik besloot de foto van haar man zo neer te zetten dat zij hem goed kon zien. Dat vond ze prettig, in gedachten was ze al bij hem, ze hadden het vijftig jaar lang zo goed gehad samen. Zijn overlijden kwam abrupt en het grote huwelijksjubileumfeest dat gepland was, moest afgezegd worden. Het verdriet om het verlies van haar echtgenoot had zij nooit kunnen verwerken.

Om 15.00 uur zat mijn dienst erop maar ik had beloofd samen op de arts te wachten. Mijn collega vrijwilliger die over zou nemen keek even om de hoek en begreep direct dat ik niet van plan was weg te gaan. De hand van mevrouw had de mijne bovendien stevig vast. Ik vertelde haar kort hoe de vork in de steel zat. Met ogen vol medeleven keek zij naar mevrouw maar dacht ook aan mij. "Gaat het nog een beetje?" vroeg ze en bood aan een kopje thee voor mij te maken. "Heerlijk," zei ik.

De dokter arriveerde kort daarna en verontschuldigde zich. Het was een hele drukke zondagsdienst. Gelukkig ging hij onmiddellijk voortvarend te werk en ik trok mij terug na nog een laatste aai over haar zachte wang.

De opgeroepen familie verzamelde zich rond het bed en in overleg werd er besloten een morfinepompje aan te brengen en mevrouw in slaap te houden, zodat zij verlost zou worden van het hevige lijden van de laatste uren.

De volgende ochtend belde de coördinator om te vertellen dat mevrouw zojuist was overleden. "Goddank," zei ik en stelde mij haar blijdschap voor bij het weerzien met haar geliefde man. Het was goed zo en ik voelde een voldoening die ik zelden eerder gevoeld had.

Wat hebben wij toch een bijzondere "baan" als vrijwilliger in het hospice.

En toch blijven.....

Misschien is dat wel het allermoeilijkste voor mensen in ontmoetingen met mensen die lijden. erbij blijven, niet weglopen maar blijven!

Hoogstens kunnen luisteren soms zonder een touw te kunnen vastknopen aan wat je hoort omdat de ander in verwarring is maar blijven!

Soms luisteren naar alleen maar wanhopige stilte terwijl je als moderne mens daar het meest bang voor bent voor stilte en toch blijven!

PB Suurmond

Even voorstellen

Hanna Salomons, bestuurslid sinds december 2005

Ruim een jaar geleden werd door het bestuur van het Hospice Wassenaar aan de leden van de Raad van Samenwerkende Kerken van Voorschoten gevraagd, of zij misschien namen zouden kunnen noemen van mogelijke kandidaten voor het bestuur van het hospice. Die vraag heb ik toen ook voor mijzelf overwogen en met het

antwoord, dat in mij opkwam, heb ik contact gezocht: ik zou ervaringen uit twee beroepen kunnen inbrengen. Na de middelbare school ben ik aan de opleiding tot A-verpleegkundige begonnen en vervolgens heb ik dat beroep 15 jaar uitgeoefend in verscheidene ziekenhuizen en op verschillende afdelingen. Ik was een trouw kerkmens en het geloof in God, zoals mijn ouders dat hadden voorgeleefd speelde een wezenlijke rol in mijn leven. Het verpleegkundige werk was vooral veel 'doen', maar er bleek bijna nooit gelegenheid om tot bezinning te komen. Na een vooropleiding Grieks en Latijn volgde ik een studie Theologie om ook andere gedachten te ontwikkelen, dan alleen maar zorgideeën. Met die studie ging een wereld open, waarin ik leerde nadenken over geloven en Kerk zijn.

Enmaal toegelaten tot het ambt, ben ik predikant in Friesland geworden en ik heb daar twee gemeentes gediend, die veel herkenbaars hebben opgeleverd voor wat betreft het traditionele kerk zijn. Het waren goede jaren, waarin ik ook koos voor een extra pastorale training. Daarna kwam ik in Voorschoten terecht, waar de Protestantse Gemeente zich afvraagt, hoe zij met woord en daad het geloof hedendaags kan vertolken. Zelf word ik momenteel geïnspireerd door de vraag, hoe de humaniteit van God gerealiseerd wordt onder de mensen. Wat betekent het voor mij of andere gelovigen, als wij zeggen, dat Jezus het menselijke gezicht van God is? Die gedachte vraagt m.i. om een uitwerking in medemenselijkheid en aandacht voor wie die nodig hebben.

Voor familie en vrienden kan de zorg voor een naaste tot de laatste levensdag te zwaar worden. In ziekenhuizen en/of verpleegtehuizen is nauwelijks gelegenheid om mee te leven met mensen in een heel bijzondere fase van hun leven. In het hospice zijn professionele krachten aan het werk, maar meer nog: er zijn vele vrijwilligers bereid om van harte aandacht te geven en mee te leven met mensen in de laatste levenstijd. Zo ontstaat de gelegenheid om tot bezinning te komen voor wie gaan sterven en voor wie verder leven. Dat zou ik graag willen benoemen als een mogelijke realisering van de bovengenoemde humaniteit.

In een half jaar meebesturen is mij duidelijk geworden, dat wat in het hospice gebeurt, past bij mijn idee over pastorale zorg: mensen helpen om te leven in een lastige fase met alle respect voor hun eigenheid en menselijke waardigheid, zoekend naar mogelijkheden om de pijn te dragen en op een goede manier afscheid te nemen van het leven en wie hen lief zijn.

Probeer een glimlach mee naar huis te nemen

We spreken haar op een mooie zomeravond, de dag nadat zij tijdens het uitje voor de vrijwilligers onderscheiden is met de Gouden Pollepel. "Nooit gedacht dat ik ooit een dergelijk eerbetoon zou krijgen, laat staan één op het gebied van koken". Laat dit nu nét het onderwerp zijn waarover we met haar willen praten; Wally van Gennep, vrijwilligster, die met het bereiden van de warme maaltijd in het hospice nog meer de huiselijke sfeer wil benadrukken. "Als je kookt of bakt dan gebeurt er iets, mensen schuiven aan voor een praatje, komen even helpen en die typische huiselijke geur verspreidt zich. Zo wordt het hospice een "thuis" en dat is toch wat we willen zijn, een Bijna Thuis Huis!"

Kort na het overlijden van haar man neemt Wally via artikelen in de lokale kranten kennis van het hospice. In die artikelen wordt ook een oproep gedaan voor vrijwilligers. Na een moeilijke periode wil zij weer wat met haar leven beginnen en het hospice lijkt haar een zeer nuttige invulling van de

tijd. Voordat zij zich meldt als vrijwilliger wordt eerst overleg gepleegd met een goede vriendin die werkzaam is als personeelschef van een Utrechts ziekenhuis. Deze bevestigt haar idee over het mooie en nuttige werk in een hospice. "Heel begrijpelijk waren er ook mensen in mijn omgeving die zo hun twijfels hadden over mijn plannen. Zij waren van mening dat ik juist nú niet in een omgeving moest gaan helpen waar de dood zo aanwezig is. Maar geloof me het hospice bruist van het leven, niet van het sterven. Ja, er gaan mensen dood natuurlijk, maar er wordt vooral geleefd. Nee echt, zelden heb ik zoveel plezier gehad van een taak die ik op me genomen had als nu in het hospice".

Kookdienst

Wat is die taak dan? Wally draait haar diensten mee in het rooster van de vrijwilligers die de gasten en hun familie bijstaan met een helpende hand, een schouder om soms letterlijk op te steunen en vaak genoeg door er "gewoon" te zijn. In haar geval is er echter ook sprake van een "vaste dienst" die ze draait op de zondag. Tijdens deze "kookdienst" bereidt zij in de keuken van het hospice een warme maaltijd voor de gasten en eventueel de familie. Op de doordeweekse dagen kunnen de gasten desgewenst een keuze maken uit een menu welke wordt verzorgd door een cateraar. "Begrijp me goed, deze maaltijden zijn prima, maar ik probeer door het bereiden van een maaltijd ter plekke tegemoet te komen aan de individuele wensen van onze gasten. Ga ik aan het einde van mijn doordeweekse dienst even gedag zeggen en zeg: ik zie je zondag weer en is er misschien iets dat je heel graag zou willen eten? Hier probeer ik dan zoveel mogelijk rekening mee te houden. Wil iemand dolgraag asperges dan maak ik asperges klaar".

Appelmoes

Dat eten in een hospice speciale aandacht vraagt is haar inmiddels wel duidelijk geworden. "Je moet rekening houden met de omstandigheden van een gast. Kan deze moeilijk eten dan gebruik je geen stuk rundvlees, maar neem je gehakt bijvoorbeeld of je maakt een kipfilet klaar en snijdt deze in hele kleine stukjes". De drijfveer om juist het eten zo'n belangrijke plaats te geven in haar werk binnen het hospice ligt in haar jeugd; "Toen ik klein was werd ik zelf eens erg ziek. In het ziekenhuis kreeg in bij mijn tweede ontbijt een heerlijk schaalje koele appelmoes. Heerlijk vond ik het, leefde helemaal op. Dit ben ik nooit vergeten". De beloning van haar werk vindt ze, zoals alle vrijwilligers, in de dankbaarheid die de gasten tonen. "Laatst was ik aan het koken, schuift er een ouder echtpaar aan aan de grote tafel in de huiskamer. Je weet dat die mensen afscheid van elkaar moeten nemen. Je maakt wat eten voor mevrouw en gelijk wat extra zodat meneer mee kan eten, serveert het en schenkt een glaasje wijn in. Zitten die mensen toch zo te genieten! Kijk dat kost dus helemaal niets, maar levert zoveel op".

Respect

Gesteund door de warme reacties van de gasten op haar wekelijkse verwennerij heeft ze inmiddels aangeboden om ook op een andere dag te komen koken; "Geen hele dienst draaien, maar gewoon een maaltijd bereiden waar de gasten op dat moment trek in hebben. Ik hoop ook dat er nog een aantal andere vrijwilligers zijn die zich hiervoor aan gaan melden. Het hoeft misschien niet gelijk dagelijks te gaan gebeuren, maar met 3 of 4 keer per week kunnen we net dát beetje extra toevoegen aan het geluk van onze gasten".

Over die andere vrijwilligers heeft ze zich direct aan het begin van het gesprek al lovend uitgelaten; "Nog nooit heb ik zoveel fantastische vrouwen leren kennen. Eigenlijk allemaal volslagen onbekenden voor elkaar, maar van het begin af aan liep alles eigenlijk automatisch. Alle vooroordelen die je wel eens hoort als het over vrouwen gaat die je bij elkaar zet, kibbelen, roddelen enz. worden in het hospice ontkracht. Ook de veelzijdigheid aan mensen is groot. Zo hebben we zelfs een manicure/pedicure die de gasten eens lekker verwend. De ruimte die iedereen elkaar geeft wordt fantastisch ingevuld en juist dat schept zo'n harmonische sfeer. Ook de cursus palliatieve zorg die we gehad hebben was bijzonder. Voor mijzelf betekende het dat het woord respect weer in mijn leven terugkwam".

Magisch

Op de vraag wat tot nu toe de meeste indruk op haar heeft gemaakt komt een antwoord waarin misschien wel de essentie van het vrijwilliger in het hospice zijn zit opgesloten; "Ik ga dankbaar door mijn knieën als ik nadenk over het feit dat onze gasten zich aan ons toevertrouwen gedurende de laatste dagen of weken van hun leven. Zij komen toch met de wetenschap "nu ga ik dood". Terwijl de levensinstelling van een mens juist tegengesteld is! Zij geven zich over aan voor hen tot dan toe onbekenden. Als je dood gaat krijg je er kennelijk een dimensie bij, een bijzonder aura".

Het hospice heeft zich in korte tijd een plaats verworven in Wassenaar en langzaam aan ook daarbuiten. Wally hierover; "Samen met mijn man ben ik op veel plekken op de wereld geweest. Overal zie je dat de mens op bijzondere plekken steden heeft gevestigd of bijvoorbeeld kathedralen gebouwd. Dit zijn magische plekken geworden. Zo zie ik het hospice ook. Het is door zijn warmte en saamhorigheid een magische plek geworden. Een plek waarvan ik ook altijd een glimlach mee naar huis probeer te nemen van onze gasten als we ze weer op heb kunnen vrolijken door vaak iets heel simpels als een teder gebaar of een ijsje".

Ruud Bellekom

Ook zij zetten zich in...

In ons hospice werken, meestal bescheiden op de achtergrond, twee geweldig gemotiveerde mensen die we graag eens voor het voetlicht halen. Evenals de coördinatoren en de verpleegkundigen zijn zij beide "professionals" in het totale team.

Liesbeth van der Marel (44 jr) en Patrick Keizer (37 jr) dragen er zorg voor dat de gezamenlijke ruimtes, de badkamers, de toiletten, de keukens en de kantoortjes er altijd spic&span uitzien. De gastenkamers, indien ze bewoond zijn, worden schoongehouden door de vrijwilligers. Voor de "grote beurt" bijvoorbeeld tijdens een wissel wordt graag een beroep gedaan op Patrick of Liesbeth als zij in huis zijn. Liesbeth neemt twee halve dagen voor haar rekening en Patrick één halve dag. Zij zijn in dienst van "Florence", evenals onze verpleegkundigen.

We maken eerst nader kennis met Liesbeth en vragen haar maar direct hoe zij haar baan in het Hospice ervaart: "Ik ben halverwege oktober begonnen net nadat ik bij thuiszorg Florence in dienst was getreden. Voor mij een heel nieuwe ervaring. Hiervoor werkte ik bij een bedrijf dat alleen huishoudelijk personeel levert. Je bent dan dus puur voor de schoonmaak. In de baan die ik nu heb, komt ook de zorg erbij en het sociale aspect. Ik kom bij gezinnen of ouderen die tijdelijk hulp nodig hebben en die omgang met mensen vind ik heel leuk.

Toen Florence mij vroeg of ik twee halve dagen in het Hospice wilde werken moest ik wel even slikken, maar

dacht al snel: ik ga het gewoon proberen. Toch een beetje onzeker stond ik die eerste keer met knikkende knietjes in de lift. Een van de vrijwilligers ging ook net naar boven. Zij ving mij heel hartelijk op en stelde mij voor aan de coördinator, Elsbeth Zonneville, die mij verder op weg hielp." Liesbeth is een goedlachse spontane vrouw die weliswaar de alleenstaandenstatus heeft, maar zeker niet eenzaam is. In haar vrije tijd is ze te vinden op de golfbaan of ze zit lekker in het zonnetje op het strand.

Patrick trad, nadat hij een klein jaartje door Zuid-Amerika had getrokken, drie jaar geleden in dienst bij zijn huidige werkgever. Samen met zijn vriendin Laura bezocht hij een groot aantal landen en hij werkte onder andere als vrijwilliger in een kindertehuis in Bolivia. Eenmaal terug in Wassenaar moest er natuurlijk weer brood op de plank komen. Patrick meldde zich bij de thuiszorg en zijn vriendin vond een baan als coördinator bij vluchtelingen-hulp.

Ook hem bereikte op een goed moment de vraag of hij in het Hospice wilde gaan werken. Patrick: "Ik was blij dat ze mij vroegen. Ik had er al van gehoord en was eigenlijk best nieuwsgierig wat dat nou inhield. Dus ik dacht: dit is mijn kans."

Patrick, die inmiddels zeven jaar samenwoont met Laura, vult zijn vrije tijd heel divers in. Hij houdt van sport en wisselt een beetje af. Momenteel werpt hij zich op ricochette, een soort squash. In de winter is schaatsen zijn favoriete bezigheid.

Als de vraag wordt gesteld of werken in een hospice verschilt van hun andere "adressen", zitten beiden op het puntje van hun stoel om te reageren. Liesbeth straalt aan alle kanten en roept meteen: "Ik vind het echt top! Ik heb het heel erg naar mijn zin en je hoort er echt bij. Hier ben je allemaal hetzelfde en ook wij worden overal bij betrokken. Als er een uitje is voor de vrijwilligers worden wij ook gevraagd. Dat is toch helemaal top, zeg nou zelf? Dat heb ik bij mijn vorige werkgever nooit ervaren."

Patrick, die met glimmende ogen instemmend zit te knikken bij de enthousiaste woorden van Liesbeth, voegt nog toe: "Ik kan kort en bondig zijn, het is gewoon de sfeer die hier heerst. Echt heel erg goed, iedereen werkt samen en staat voor hetzelfde. Het feit dat wij eigenlijk voor een ander bedrijf werken, valt in het niet als ik hier bezig ben. Dat vind ik heel bijzonder. Mijn gevoel zegt dat het allemaal heel erg klopt en er is een heel goede wisselwerking. Ik voel mij daardoor geïnspireerd. Ik ben een type dat heel moeilijk keuzes kan maken, maar het lijkt erop dat ik nu weet wat ik wil met mijn leven. Ik wil proberen mij verder te ontwikkelen in het zorgcircuit en ben daarover in gesprek met mijn werkgever. Binnen Florence kan ik een opleidingstraject in en hoop dat mij dat gaat lukken."

Natuurlijk gunnen we Patrick dat van harte, maar voorlopig blijft hij nog een tijdje "bij ons".

Liesbeth heeft haar draai al gevonden, dat is wel duidelijk!

Wil de Looze

Palliatieve zorg: Noem het maar mijn roeping

Verpleegkundige Elles 't Hart is vanaf het prille begin verbonden aan Hospice Wassenaar. Met haar ruime ervaring in diverse verpleegkundige disciplines vond zij hier een nieuwe uitdaging. Al ver voor de deuren daadwerkelijk open gingen hielp zij mee om de verpleegkundigenkamer in te richten en de protocollen voor haar afdeling te ontwikkelen. Zelfs thuis zat zij dienstroosters te plannen maar eveneens verzorgde zij de inrichting van de medicijnkasten etc. Kortom zij was betrokken bij allerhande zaken die uiteindelijk zouden resulteren in het huidige functioneren van de verpleegkundige unit binnen het Hospice Wassenaar.

Evenals alle andere verpleegkundigen is Elles in dienst van zorgaanbieder Florence waar zij al jaren tot haar tevredenheid werkt. Direct na het behalen van haar Havo diploma wilde zij bij de politie. Gelukkig ging dat niet door. Zij was nog te jong. Gelukkig omdat er anders een heel goede verpleegkundige aan haar verloren was gegaan. Haar opleiding kreeg zij in het Haagse Rode Kruisziekenhuis waar zij uiteindelijk negen jaar bleef. Na weer een periode van negen jaar in het Penetiair ziekenhuis, waar zij o.a. leerde zelfstandig te werken, kwam zij bij de thuiszorg waar zij door de jaren heen diverse functies op zich nam. Hospice ervaring deed zij op in Voorburg waar zij zo'n twee jaar weekenddiensten draaide. Elles (38) is getrouwd met Richard en heeft twee kinderen. Na de geboorte van haar eerste besloot zij haar werktijd terug te brengen tot 24 uur en vond haar moeder bereid om als oppas te functioneren.

Groep die er staat

In ons mooie Wassenaarse hospice spannen alle medewerkers zich in om de zieke gasten een zo goed mogelijk laatste thuis te bieden. De verpleegkundigen spelen hierin vanzelfsprekend een belangrijke rol. Immers zij zijn, zowel voor de gasten zelf maar ook voor familie en vrienden een solide factor in een periode vol onzekerheid en verdriet. Zij zijn speciaal getraind voor de specifieke zorg die in een hospice wordt verleend. Wat heeft Elles bewogen om juist voor deze functie te kiezen. Spontaan antwoordt zij: "In mijn hele loopbaan heeft het mij altijd

aangetrokken om te werken met terminale mensen. Ik vind het heel mooi om dat laatste, vaak zo moeilijke, stukje van het leven te mogen begeleiden. Dus nu ik in een hospice werk voel ik mij echt helemaal op mijn plaats. Maar je doet het samen, met het hele team en niet te vergeten de vrijwilligers. We zijn een hele hechte groep die de laatste maanden heel erg gegroeid is en die er echt stáát voor ons hospice!"

Prachtig werk

Mijn gezin staat achter mijn werk en als het nodig is kan ik mijn verhaal thuis kwijt. Dat is belangrijk omdat het ook voor ons soms wat "heftig" is en het een goed gevoel geeft als je dingen een beetje van je af kunt praten." Op de vraag of je voor dit werk over bepaalde vaardigheden moet beschikken reageert Elles: "Betrokkenheid, inlevingsvermogen maar toch ook een professionele houding. Dat laatste omdat je ook weer moet kunnen relativeren. Ja, het is natuurlijk heel anders dan in een ziekenhuis werken. Naast de medisch technische handelingen komt hier het palliatieve stuk erbij. Ik denk dat je dat wel een beetje in je moet hebben maar je leert ook telkens weer. Iedere gast brengt zijn of haar eigen wensen en behoeften met zich mee. Als die, waardoor dan ook, niet echt benoemd kunnen worden ga je op je eigen gevoel af om het de gast zo comfortabel mogelijk te maken. Dat is toch prachtig om te doen vooral als het, zoals bij mij, toch een beetje je roeping is om in een hospice te werken."

Wil de Looze

Boerengolf door de vrijwilligers

Op een eerste mooie zomerdag sinds weken ("ze hadden het verdiend") hadden de vrijwilligers hun eerste uitje. Bij de Aspergehof in Woubrugge deden ze in groepjes van zes boerengolf en daarna was het een gezellig samenzijn rond de barbecue en er werden ook nog eigen gemaakte liederen gezonden. Hieronder het eerste couplet van een lied van enkele vrijwilligers, uit volle borst door allen meegezongen op de melodie "in het groene dal":
In Wassenaar, in Wassenaar
verrees een vriendelijk hospice
daar kunnen de gasten, met leven klaar,
verblijven tot het eind is daar.
Hun laatste wensen vervuld door mensen
die om hen blijven staan
en warmte geven tot eindigt het leven
in Wassenaar

Eén van die “gouden momenten”.....

Er stapte een mevrouw uit de lift met een bloemstukje in haar hand. Ze keek wat onwennig om zich heen en reageerde verheugd op de begroeting van de dienstdoende vrijwilliger. Nee, ze kwam niet op bezoek bij een van de gasten. Ze had een artikel in de krant gelezen dat melding maakte van het bijzondere karakter van het hospice.” Dat had haar zo aangesproken dat zij vond, dat ze een steentje moest bijdragen. Terwijl zij dit uitlegde, overhandigde zij het bloemstukje aan de vrijwilliger. ”Voor jullie, omdat jullie zulk mooi werk doen, ik heb het zelf gemaakt” zo verklaarde zij en zij voegde er aan toe:”Ik heb ook nog iets overgemaakt via de bank, dat zullen jullie wel kunnen gebruiken.” Daar sta je dan als vrijwilliger en je voelt je ontzettend vereerd en ook trots dat jij dit moment mag meemaken als vertegenwoordiger van de hele groep die dagelijks de handen uit de mouwen steekt in ons hospice. Mevrouw (die absoluut anoniem wilde blijven) werd uitgebreid rondgeleid en dronk gezellig een kopje koffie met ons mee in de zitkamer. Bij het afscheid wenste zij ons nog veel succes en zei dat haar intuïtie haar niet had bedrogen: “Wat een mooie plek is dit, het voelt hier goed” en zij bedankte vriendelijk voor de ontvangst

Stichting Vrienden van Hospice Wassenaar

De Stichting Vrienden van Hospice Wassenaar zet zich in de benodigde gelden bij elkaar te krijgen om de exploitatietekorten van het hospice te kunnen dekken. De bestuursleden van de stichting “Vrienden van” en de sponsorwerkgroep zijn blij dat het hospice al zo goed draait. Dankzij de goede reacties van families en vrienden van alle gasten die reeds in het hospice hebben mogen verblijven en de positieve perspublicaties is er veel goodwill, vooral in Wassenaar.

Na de geweldige opbrengst van het sponsordiner in november 2005 waar in de vorige nieuwsbrief uitgebreid over geschreven is, zijn er het laatste halfjaar veel spontane giften en acties geweest. Graag willen we hier vermelden:

- Gift bij opheffing van “Vereniging interkerkelijke zorgactiviteiten”
- Opbrengst Kerstcollecte in de Willibrorduskerk
- Gift bij opheffing van ” Wassenaarse Vrouwenraad”
- Giften bij gelegenheid van de verjaardag van mevrouw Kropveld
- 9 bloemenbakken met viooltjes voor het balkon van Flowerfarm

- Giften n.a.v. het overlijden van de heer Jongejan
- Extra giften van families van overleden gasten
- Extra gift van de Lions Wassenaar
- Een gedeelte van de opbrengst van de bazaar van de Kievietkerk

- Mensen met een periodieke schenking
 - Veel nieuwe donateurs
 - Herhaalde giften van onze “oude” donateurs
- Heel hartelijk dank hiervoor!!!

Gelukkig worden dit jaar de exploitatietekorten ook nog gedekt door toezeggingen van fondsen die mee hebben gedaan met de start van het hospice. Maar na zo'n goede start wil je wel graag wat zekerheid voor de toekomst. Daarom zijn we zo blij en dankbaar dat vele individuele personen en ook organisaties ons willen blijven helpen om de continuïteit en de kwaliteit van de zorg in het hospice te waarborgen.

Wie volgt met een nieuwe actie of een nieuw initiatief? Geld blijft nodig. De sponsorwerkgroep bezint zich nog over een nieuwe activiteit.

Nico Lausberg
Peningmeester Stichting VVHW

Heb lief en ga verder.....

Je kunt verdrietig zijn en huilen dat hij er niet meer is
Of je kunt blij zijn omdat hij heeft geleefd
Je kunt je ogen sluiten en wensen dat hij terug komt
Of je kunt kijken om alles te zien wat hij heeft achter gelaten
Je hart kan gebroken zijn omdat je hem niet meer kan aanraken
Of je kunt je warmen aan de liefde die je hebt mogen delen
Je kunt je ogen sluiten voor die nieuwe dag
en alleen omzien in verdriet
Of je bent dankbaar voor de dag van morgen
juist vanwege vroeger
Je kunt aan hem denken en alleen dat hij er niet meer is
Of je kunt zijn herinnering koesteren en die in leven houden
Je kunt huilen en je afsluiten en je rug naar de toekomst wenden
Of je kunt doen wat hij graag van je zou willen

Voorgedragen bij de uitvaart van een van de gasten.

Wervingscampagne donateurs

In de eerste twee weken van april heeft de Stichting Vrienden van Hospice Wassenaar een donateursactie georganiseerd. Een groep van 25 vrijwilligers heeft bij ruim 11000 Wassenaarse woningen een donateursfolder bezorgd. In eerste instantie was het de bedoeling om alleen in Wassenaar-Zuid te bezorgen, maar het goede weer en het ruime aanbod van bezorg(st)ers leidde al snel tot het besluit om in één moeite door heel Wassenaar te voorzien. De wervingsactie werd drie achtereenvolgende weken ondersteund door artikelen in de lokale kranten.

Het Hospice Wassenaar kan gezien worden als een groot gezin. Ook het Hospice heeft te maken met alledaagse onkosten als huur, gas, licht en water, boodschappen en onderhoud van het gebouw. Daarnaast volgen alle vrijwilligers, die werkzaam zijn in het Hospice, een cursus om dit dankbare werk goed te kunnen doen. In het geval van een Hospice worden deze kosten de exploitatiekosten genoemd.

Naast de vergoedingen van de overheid en de zorgverzekeraars voor de coördinatoren, de medewerkers van de thuiszorg en een eigen bijdrage van de gasten, is het Hospice afhankelijk van giften en donateursbijdragen. De Stichting Vrienden van Hospice Wassenaar streeft daarom op termijn naar zo'n 1500 donateurs uit de regio. Op 1 juni stond de teller op 240...

Eenzelfde actie zal later in het jaar plaatsvinden in de rest van het verzorgingsgebied, te weten Voorschoten en Noord-Den Haag.

Ruud Bellekom

In elke Wassenaarse brievenbus is begin april een donateursfolder beland

Hospice Wassenaar

Van Zuylen van Nijveltstraat 465
2242 MB Wassenaar
Telefoon (070) - 5121130
coordinator@hospicewassenaar.nl

Colofon

Juli 2006

Deze nieuwsbrief wordt samengesteld door de werkgroep communicatie van de Stichting Hospice Wassenaar, onder redactie van Gabriele Lansbergen.

De volgende nieuwsbrief verschijnt eind 2006

Wilt u ons bereiken, dan kunt u terecht bij onze bestuursleden:

Gabrie Lansbergen, voorzitter, 070-5140873
Cor van der Lee, secretaris, 070-5110837
Hein Wiegmans, penningmeester 071-5618195
bestuur@hospicewassenaar.nl

U kunt ook onze website bezoeken:

www.hospicewassenaar.nl

Donateurs voor de Stichting Vrienden van Hospice Wassenaar kunnen zich met naam en adres aanmelden:

Antwoordnummer 10014 2240 VB Wassenaar.
of riendenvan@hospicewassenaar.nl
Banknummer: 3661.50.510

Voor deze nieuwsbrief bedanken wij:

Wil de Looze en Ruud Bellekom
Margriet de Jong Fotografie,

Layout en druk van deze nieuwsbrief is gratis verzorgd door:

GRAFICON
grafische producties
Leiderdorp

Het Hospice is gevestigd op de bovenste etage

